

Тутики Толонен

ЧУДОВИШНА ДАДИЉА

Илустровао Паси Питкенен

Са енглеског превела
Дијана Радиновић

■ Laguna ■

Наслов оригинала

Tuutikki Tolonen

Monster Nanny

Copyright text © Tuutikki Tolonen, 2015

Copyright illustrations © Pasi Pitkänen, 2015

Copyright work © Authors and Tammi Publishers, 2015

Original edition published by Tammi Publishers, 2015

Translation copyright © Laguna, 2022

Serbian edition published by agreement with Tuutikki Tolonen, Pasi

Pitkänen and Elina Ahlback Literary Agency, Helsinki, Finland

Translation copyright © 2022 за српско издање, ЛАГУНА

Садржај

1. Судбоносни доручак 9
2. Неочекиван развој догађаја 20
3. Мама стварно одлази 28
4. Све што сте (вероватно) одувек желели
да знате о караконцулама 39
5. Гладна караконцула у плакару 47
6. Трка у шуми 61
7. Караконцулино име 78
8. Детектив на делу 93
9. Ноћни изглед караконцуле 99
10. У купатилу 110
11. Позив који никог није изненадио 116
12. Шта то лети по мрачној соби? 120
13. Напад вилењачке жабе 128
14. Скровиште у подруму 139
15. Шта је Хејли видела 143
16. Последице непреспаване ноћи 152
17. Одбрамбени механизми караконцуле . . 158

18. Прва ноћ напољу	165
19. Камперски живот	177
20. Савети бадемантила	187
21. Бесно новорођенче	194
22. Експерименти у жбуњу	202
23. Кад је понестало хране	210
24. Видљиви тата	215
25. Гости у логору	225
26. Мапа	235
27. Мрачна шума	244
28. Лопов	252
29. Пун месец	258
30. Врата до куће	264

ПРВО ПОГЛАВЉЕ

Судбоносни доручак

Све је почело ујутру, како то често бива. Мама је сунђером брисала судоперу, а њена деца – једнаестогодишња Хејли, деветогодишњи Коби и Мими, која је имала шест година и четири месеца – седела су за округлим кухињским столом и јела кукурузне пахуљице.

На радију су ишле вести: *Почео је леињи расиуси, сииже нам леио време, нема јужве у саобраћају иоком викенда...*

Не испуштајући сунђер из руке, мама се окренула ка деци. Била је нервозна, и то с разлогом.

– Данас треба да пођем на пут, а возне карте ми још нису стигле – пожалила се. – Она лутрија је сигурно била превара. Наградно путовање у Лапонију на дво-недељни рекреативни одмор! Сувише је то добро да би било истинито. Такве се ствари просто не догађају.

Мама се окренула и наставила да риба судопе-
ру мрмљајући: – А ја сам ипак веровала. Чак сам и
кофер спаковала, а од карата ни трага.

Деца су се згледала.

– Узгред, ни од дадиље ни трага – рекла је Хејли.

– Ни од дадиље ни трага – поновила је мама.

– Ни од Невидљивог Гласа – додала је Мими.

Мама се намрштила.

– Али Невидљиви Глас се често чује – Коби је
исправио Мими.

– А кога често чујеш не мораш да га видиш – заки-
котала се Хејли.

– Прекините с тим глупостима о невидљивом гласу – строго је казала мама. – Тата се вечерас враћа кући, што врло добро знате. Већ је у авиону.

– Чисто сумњам – Хејли је дошапнула Кобију. Невидљиви Глас ретко је долазио кући на време.

– Шта се вас двоје думунђавате? – упитала је мама.

– Ништа – брзо је одговорио Коби.

Огласило се звоно на вратима.

– Ево их! – узвикнула је мама. Осврнула се око себе. У кухињи је и даље био неред.

– Ја ћу – рекла је Хејли и скочила са столице. Мама је брзо обрисала сунђером мрвице са стола и похитала за Хејли у ходник.

На вратима је стајао поштар, али не онај који им је доносио пошту. Овај је био живахнији и дотеранији. На себи је имао жути прслук, сиви качкет и сиву синтетичку кравату. И очигледно се није бициклом довезао из поште.

– Је ли Мери Хелман код куће? – учтиво је упитао.

– Имам пошиљку за њу. Неко мора да потпише.

– Да потпише? – упитала је Хејли.

– Да је примио пошиљку – објаснио је поштар.

Мама је обрисала руке о кецељу и пришла.

– Ја сам Мери Хелман – казала је. – Освојила сам на лутрији наградно путовање. То су сигурно возне карте.

Поштар је климнуо главом и пружио мами папир и оловку. – Овде. И молим вас напишите име великим словима.

Мама је потписала потврду, а поштар јој је пружио коверту.

– Изволите. Желим вам пријатан дан!

Одигао је капу у знак поздрава, па пошао низ стенице и изгубио се.

Мама је пажљиво расцепала коверту.

– Ох, да, ево су – казала је са олакшањем, па извадила из коверте пресавијени лист папира у коме су биле возне карте.

– Шта пише? – упитала је Хејли.

Мама је развила папир и почела наглас да чита:

– Поштовани,

Још једном вам честитамо на освојеној награди! Коначно је дошао и дан поласка! Време је да најуниште бајерије, да се одморите и научите нове ствари. Време је да мислите на социјално благодинање и да се будите уз зраке сунца и њему ишлица. Добро дошли!

После две недеље бићете сасвим друго особа. Наш камп почиње сутра у јодне, а тачна локација биће вам саопштена на лицу места. Одмор ће трајати тачно две недеље, а за то време новац вам ућиће неће бити пошребан јер нећете имати никаквих трошкова, понесите само тојлу одећу и добро расположење. По завршетку одмора бићете одведени кући или на било које друго место по вашем избору. Наш специјални воз полази данас са главне станице

у осам увече. Молимо вас да не касније! Карџије су у коверџи.

– Специјални воз! – повикала је Хејли. – Изгледа да није само мама освојила наградно путовање.

– Глупачо, остали су га наравно сами платили – добацио је Коби. – Је ли тако, мама?

Мама му није одговорила, већ је намрштеног чела зурила у писмо.

– Шта још пише? – упитала је Хејли.

– Боже драги – промрљала је мама. – Пише да ће вам послати дадиљу да вас даноноћно пази док се не вратим пошто вам је тата стално на службеном путу. Две недеље двадесет четири часа дневно!

– Зар им ниси рекла да се Невидљиви Глас враћа кући? – упитао је Коби. – Мислим, да се тата враћа кући?

– Мислила сам да се то подразумева! – казала је мама.

– Доселиће нам се дадиља? – одушевљено је упитала Мими. Волела је васпитачице у вртићу, неговаатељице, болничарке, свакога ко се бринуо о неком!

– Није било говора о томе да ће овде спавати – промрљала је мама. – Мислила сам да ће послати неког да чисти и кува два-три пута недељно. Ово је сасвим друга ствар.

– Невидљиви Глас сигурно неће доћи кући кад чује да је овде дадиља – Хејли је шапнула Кобију.

Коби је слегнуо раменима.

– Требало је ово раније да ми јаве – наставила је мама, вртећи главом. – Непозната особа! И где да је сместим? Немамо гостинску собу.

– Твој ће кревет бити слободан – добацила је Мими.

– Ово се сувише закомпликовало – невесело је казала мама, па се ућутала и наставила да чита писмо.

– Шта још пише? – упитао је Коби кад је мама одједном скроз стегла уста.

– Читај наглас! – уплахилено је повикала Мими.

– А шта им сад па ово значи? – упитала је мама забринутом гласом, па прочитала:

*– Имаћеће јединствѣну ѣрилику да учесћу-
јеће у ѣајном експерименту у коме се испиту-
ју нове моћности чувања деце. Дадиља која
долази код вас у ѣошћуности је обучена за ѣај
ѣосао, а реч је о ѣолуљудском дићу...*

– Полуљудском?! – цикнула је Мими. – Молим?
Прочитај то поново!

– Мими, не дери се – казала је Хејли. – Мама,
настави молим те.

Мама је наставила да чита:

*– ... о ѣолуљудском дићу које се од давнина
назива караконцула или баук...*

Хејли се пригушено закикотала.

– Ма то је нека шала!

– Скривена камера. – Коби се исцерио и стао да се
осврће по соби.

Мими је пак опчињено гледала у маму. Сва је устрептала од узбуђења. Је ли то могуће? Имаће чудо-виште у кући. Чудовишну дадиљу.

Мама је наставила да чита напетим гласом:

– Наїлашавамо да је сїворење сасвим безоїа-сно. Међуїшїм, ексїериментї је сїпроїо їоверљив, їе ни їод којим околностїма не смеїе никоме да їомињетїе њеїово їрїсусїво. Прекршїїе ли ову одредбу, следи вам їроїисана казна. Подсећамо вас да сїїе, кад сїїе їрїхвайїили ову наїра-ду, їоїїисали уїовор о чувању їаїне...

Мама је подигла поглед с писма. Била је намрштена.

– У том уговору се нису помињали никакви бауци и караконџуле! – процедила је. – Мислила сам да не смем никоме да помињем ништа о томе какве третмане тамо имају! Ово је сасвим друга ствар. Моја деца нису покусни кунићи! И нико мене неће кажњавати у мојој рођеној кући!

– Ја уумем да чувам тајну! – повикала је Мими. – Хоћу да нам дође то полуљудско биће!

– Мими, не вичи – рекао је Коби.

Уто се звоно на вратима поново огласило.

– О, побогу! – срдито је казала мама.

Хејли је отишла да отвори врата, па је занемела од запрепашћења.

На прагу је стајало неко смеђецрно створење. Било је високо и крупно и испунило готово цео довратак.

Шта је то? Имало је два огромна стопала на којима је чврсто стајало. Имало је две огромне руке са панцама великим као поклопац и четири прста налик дебелим кобасицама. У једној је држало згужвани папирић.

Али шта је то имало на себи – ућедано крзно или некакав комбинезон направљен од дроњака? Ходником се пронео неки чудан воњ попут оног у мемљивом подруму. Створ је заколутао крупним округлим очима и прогунђао нешто. Мими се сакрила иза маме.

Иза створа је провирио курир у сивом оделу, не онај што им је донео писмо, већ неки други. Нервозно је климнуо главом у знак поздрава, накашљао се и рекао: – Ово је пошиљка за вас. Потпишите, молим вас.

Провукао је руку поред створа и пружио мами електронски уређај и писаљку. Мама је отворених уста зурила у створа.

– Мама, потпиши се – рекла је Хејли и благо је мунула.

– А шта да радимо с њим? – упитала га је мама.

– Добили сте и упутство – одговорио је курир и накашљао се.

– Хајде, потпиши – поновила је Хејли.

– А шта ако га не желим? – тихо је упитала мама.

– Па немате избора – казао је курир. – Речено ми је да га доставим овде. Нема повратне адресе.

– Хајде, мама, потпиши – рекла је Хејли.

– Па, ако уз њега иде и упутство... – промрљала је мама и узела писаљку.

Дрхтавом руком потписала се на уређају. Курир је муњевито повукао уређај. – Желим вам пријатан дан – брзо је казао и збрисао.

Породица Хелман и њихова нова дадиља укипљено су на стајали вратима. Хејли је зурила у створа. Коби је зурио у створа. Мама је гледала час у створа час у децу и питала се треба ли брже-боље да спасава децу и ако треба, како то да уради пошто су били на петом спрату велике стамбене зграде, а створ је испунио цела врата, па нису могли да изађу.

– Мама, је ли то караконцула? – шапатам је упитала Мими кријући се иза њених леђа.

Створ је испустио неки шупаљ звук и гурнуо онај папирећ ка Хејли, која се случајно нашла најближе њему. Хејли је колебљиво узела папир.

Створ је опет јекнуо. Мама се пресекла и остала без даха. Хејли је развила папир. Био је згужван, прљав и понегде зацепљен. Из њега је испала грудвица земље и расула се по поду.

– Биће да је ово упутство – рекла је Хејли. Мама се намрштила.

– Шта пише? – упитао је Коби.

Хејли је почела наглас да чита:

– **Прима:** Породица Хелман

Послајџо: Обучено љолуљудско биће звано караконцула

Сйецијалносџ: Чување деце и кућни љослови

Каракџер: Није насилна, воли да љеда љелевицију, радо живи у људском дому

Друје најомене: Нема лично име, одазива се на „караконџула“ или њросџо на „дадиља“. Ноћу сама најољу њроналази храну. Важна најомена: Никад не осџавља деџу саму у кући!

Владање језиком: Слабо. Разуме њомало, али не њовори. Не очекује се да ће развиџи њовор. Најомена: То шџо не њовори не уџиче на њене радне сџособносџи.

Смешџај: Плакар у ходнику (смесџа џа исџразносџи).

– Ох, боже драги! – праснула је мама. – Како ли ће се ово завршити?

Хејли и Коби су се погледали. Стварно интересантно. Како ће се завршити?

Мими је извирила иза мамине сукње. Погледала је у караконџулу и насмешила се.

– Није опасна – казала је она и пружиала ручицу ка караконџули. – Погледајте јој очи. Жели да остане овде.